

sure maea ette, mis temmale olli jubhatatud. Temma seisis piisut aega selle ees, watas sedda immeks-pannes, ja mõtles ommast melest: „oh nisuggune mees kel ni suur maea on, eaga se ommeti meie weikest waest urtsikut, meie käest ei risu; mis temma sest küll holib.“

Südda täis lotust astus temma sisse ja küsis maeaisfanda järrel, „mis sa siis tahhad temmast,“ küsis sullane waljuste waese poisi käest; „temmal on ka muudki ammetit kui kerjajapoiste jutto kuulda.“

Jürri süddame peale langes se „kerjaja“ raskete, sest et se põlli ja nimmi küll pea temmale pärriseks weiks jada. Temma piddi praego ueste palluma, et tedda isfanda jure saaks widud, kui waljud heäled toast temma kõrwa putusid, ja üks suur pakis emmand möda minnes tedda küsis: „Mis sa tahhad? kes sa olled?“

„Minna ollen Pikkatigilt,“ ütles Jürri, „wannaeit ja minna olleme weel ühhes, agga nüüd peab koht ärraniidama.“

„Kas sinna olled selle pikka Hansujürri poeg, kes kahhe aasta eest ärra surri,“ küsis meistri emmand terraselt. „Jah, ja emma on ka surinud, ja wannaeit üksi ellab weel, ja, — ja nüüd piddin minna meistrit palluma, et temma ommeti

kannataks ja koha meie kätte jätta; minna tahhan keik üksford ärra tenida töga kui ma sureks saan, ehk ka muudo maksta kui ma kord tööd joutan teha! — jah wiist! kinnitas temma ja punna tõusis temma palgedesse, kui meistri emmand ja sullane sure heälega naerma hakkasid.

„Tulle agga sisse!“ ütles emmand, kui temma naerust jälle hingele sai; „selle peale woib meister isse sulle keige parremat otsust anda.“

Temma wiis Jürri tuppä, kus parwenik praego just pari joma sõbraga istus.

„Siin on üks pois Pikkatigilt, kedda temma wannaeit läkkitanud sind palluma, et sa nende kohta mitte ei laose ärraniia, temma tahhab sedda wölga üksford töga tasfuda ehk muudo maksta.“

„Sinna! näh immet! — ehk sa olled wähest üks wösso sest pikkast Hansujürriist kes luaga ühtlase mäest alla pühhiti? Se teggi ka nisammoti; temma maksis ikka suga ja tö ja teoga teggi ikka wölgo peale, kunni ta wimaks wina läkkatas! Kuida känd nenda wösso; küllap sinna teeksid karwapealt nisammoti, kui isä.“

„Si töeste mitte, meister,“ ütles Jürri tõsisse melega: „Minno melest on wiin jätk asfi, ja minna ei puduks temmasse mitte kui mulle ka